

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΟΥ κ. ΠΑΝΑΓΙΤ ΙΣΤΡΑΤΙ

Η ΤΑΒΕΡΝΑ ΤΟΥ ΚΥΡ ΛΕΩΝΙΔΑ

(Άντεβιογραφικές σελίδες. Τέλες της παιδικής ηλικίας. Πρώτα βήματα μέσ' στη ζωή.)

(Όπως ο ποσκεθήκαμε ἀρχιζόμενο σήμερα τῇ δημοσίευση τοῦ δημήτη ματος, τοῦ γραπτοῦ συγγραφέως κ. Παναγίτη Ιστράτη. Τὸ διηγήμα αὐτὸν αὐτὸν διηγήματος διηγεῖται τὴν παιδική τον ωρή εἰναι ἑντελῶς ὄντες διηγήματος. Η διαδημοσίευση τοῦ ἀπαροργάνται ἀνει τῆς ἀδειας; τοῦ «Μπουλέσιου»)

Θύμουν διώσκεια δεκατιαῖο χρόνων, δταν, μιστοί τοῦ «γραφείο» τοῦ τούρουν δημοσιούν σχολείου τῆς Βρατίας, δια. Μοίσεσκο, διευθυντής, φάσθη τὴν μητέρα μου, καθώς τῆς ἑδνῶν εἶναι πιστοποιητικό διν ἑπειδεισια τὰς ὑποχρεωτικές στυχειώδεις σπουδές :

— Τι θὰ τὸ καί ετοι αὐτοὶ το παιδί;

Στενάζοντας βαθειά, ἡ φωνή μου μητέρα τοῦ ἀπορίθμητη :

— Μά.. Κύριε Διευθυντά.. Τὶ θέλετε νὰ τὸ κανών; Θά μάθει μᾶτ' ἔχνη ἢ θὰ πάισται δουλειά..

Μὲ τὴν πλάτη ἀποψιμότερην στὸ παράθυρο, δι καλός μου διευθυντής ταβάλων γιά μια στιγμή μὲ τὸ γκρίζο γενίκιον του, τεμίζοντας τὸ μὲ τὰ δάγκυτα του, ἕρεις το βλέμμα του διαδοχικά στὴν μητέρα μου και σὲ μένα, κ ἐπειτα κοιτάζοντας τὸ πατωμα, εἰπε, σά νά μποισται στὸ έναντο του :

— Κρίμα..

Κ ὑπερ' ἀπὸ μιστού πανώ :

— Δε τὸ μπορούσατε νὰ τὸ σπείλετε στὸ λίπαντα :

— Οὐρ.. Κύριε Διευθυντά: είρω μια φτιγή γυναικί και χημα... Μια πλύστρα μὲ το μεροδούλι..

— Κρίμα...

'Ομολογῶ διτ ἔγω δὲν ἔβλεπα κανένα κοίτη : τοια ίσια μάλιστα θεωροῦσα τὸν ἔνατο μου εντυχισμένο ποὺ είχα τελειώσει ἀπ' αὐτή την ἀγγαρεία τῶν ώραιών παιδικῶν μου χρόνων.

Δὲν είχα διατησει καθόλου τὸ σχολεῖο κ' ἡ ἐπιδούσι μοτί ήταν μετρία στα μιθητα, ἐπτος ἀπὸ την «άναγνωση» δι που ἐπιλέγων ταχικά τὸ μεγάλο τερο βαθύμο. 'Ο Μοίσεσκο, ποὺ στὴν καλωσόνη του χεωτάω τὸ διτινέμαστος τίξ τεσσερες τάξεις τοῦ δημοσιούν ἥθελε νὸ βλέπει σὲ μεν ἔνα μαθητὴ «πολλὰ ὑποσχόμενον» και μ' ἔβλε να διαβάσω μπροστά σ' διλούς τον σχολικούς επινέωσητες.

Κι' ἀπ' αὐτὰ ἔδω μπροστὸν νὰ μάθουν πολλὰ ἔκεινοι που δημερόνοντο στὴ δημόσια ἐκπαίδευση, σ' αὐτή τῃ μέγαια σα ποὺ δὲν καταλαβαίνει τίποτασ στὴν ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ και ποὺ τὸ κάνει νὰ προχωρεῖ με τον ἥρο τοῦ ταμπούρουλου και τὰ χτυπήματα τῆς βέργας.

Ἐκείνη την ἐποκή διευθυντής τοῦ δημοσιούν σχολείου, περανούσανθε τὴν τάξη τοῦ ἀπὸ την πρώτη ὡς τὴν τετάρτη, φίνοντας στὰ χέρια τοῦ δευτέρου δασκάλου τοὺς μαθητὲς ποὺ δὲν πετύχαιναν στὶς ἔξετάσεις στὸ τέλος τοῦ χρόνου. 'Ετσι, στὸ ἔπειτα μον γρόνι, ἀρχιζόντας τὸ σκολεῖο ἀπὸ τὴν πρώτη, είχα τὴν ἀπίστα μὲ πέσω στὸ χρόνο ἐνός τοῦ βαρβάρου ποὺ μᾶς ἔρρεν μὲ τὸ τίκον. 'Αποτέλεσμα : ἡ μιστού τέχνη τούποις ἀπὸ τὸ σχολεῖο. Πηγαίναμε στοὺς βάλτους ἡ, ἡ κειμάνων, παίταισ μὲ τοὺς πάγωνας. Φυσικά, ἔκανα δυο χόρων στὴν τάξη μου, για νὰ βρεθῶ τὸ ἔρχόμενο χρόνο μπροστὸν σ' ἔνα δάσκαλο ἀκόμα ποὺ τρελλὸς ἀπὸ τὸ προηγούμενο. Μᾶς ξερρίζωντας τ' αὐτιά, μᾶς πλήγωντες τὰ χέρια μὲ τὴ βέργα, μᾶς ἔδινα χαστούκια ποὺ, ἔκαναν τὴ μύτη μας ν' ἀνοίγε. Συχνά, βάζοντας μας γονατιστόντες ἀπάνω σὲ ξερά

καὶ αμπτόκιο, μᾶς κριτούσασ σ' αὐτή τὴ στάση ἀπὸ τὸ μαστόμερο ὃς τὶς διό, ἀφίνοντας μας ἔται νηστικούς. 'Ολη σχεδόν ἡ τάξη τὸν ἀφέπει, ὃς ποὺ νὰ περάσῃ ὁ χόρος.

Τέλος, μὲ τὸν τρίτον χρόνο τοῦ σχολείου ποὺ μὲ βρήκεισ στοματημένο πάντα στὸ ἀλφάρητο, ἥρθε ἡ σιριά ποὺ δευτερηνοῦν νὰ μᾶς πινέσαι ἀπὸ τὰ χέρια. Εἰναίνες, μπρὸς στὸ ξενιασμένο μάτια μας γιννεῖσ μὲ μέρες ἔκεινες, εἰς φοβέας. Μαζεύοντας μας δύλοις ἔμπατας τοὺς εἰναίνες, εἰς φοβέας, δι κ. Μοίσεσκο, μᾶς εἰπε, καθισμένος στὴν ἔδρα του, στὴ μέση τῆς τάξης :

— Λοιπόν, εἰν' ἀλήθευτα διν νελάτε νὰ μάθετε γράμματα ; — "Οχι.. Δεν εἰν' ἀλήθευτα. Κύριε .. Μᾶς ιδενταν.

— Ε λοιπόν : ἔνω δὲ θὰ σῆς ἀγγίξω στὸ μὲ τὸ δίχτυλο, μᾶς, ἀν δὲ μάθετε γράμματα, νὰ ζέστεσ δι τὸ Ὑπουργοῦς θὰ μὲ πετάξειν ὅπ' τὴν πόλητα.. Θὰ μᾶς κάνετε νὰ χάσω τὴ θέση μον.. Θύ ποντὶ οἵτινας θάνατος μετανιώσης ανίνας..

— Θὰ μόθουμε, κύριας. Περάσσομε ἀπὸ τὴ μάτια την ἀλλη, ὃς τὴν τετάρτη, ξενονας διδόγη τὸν καλό μας Κύρο Μοίσεσκο.

Εἴθε διψή ψυχὴ τον νὰ βρίσκεται καθισμένη στὰ δεξιά τοῦ θεοῦ! Χωρίς αὐτόν, θὰ είχε εξεπειτασει τοὺς πε κανένα σιφρογραφήσιο. Γι τούτο ἡ ίδεια νὰ πάντα στὸ λύκο για εφτά χρόνια, νὰ πέσω ἔπειστο στὸ χέρια μᾶλλον βιανάσσων τομοροκαπταν, νὰ χαρακούσα τὰ νιάτα μου για τὸ ἀποχετήριον ἔνα προβληματικό ἀτολυτήριο τὸ οποῖο χίλιοι διώλα πουν τιχαν δὲν ιησεραν τὲ νά τὸ κάνουν, -δχι, αὐτὸ δὲν μοι είλεγε τιπέτε.

Στὸ δρόμο γιά τὸ σπίτι, η μητέρα μου θρηνούσαγόντας :

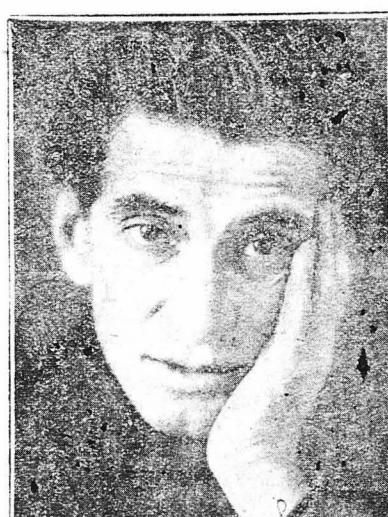
— Θε.. μου... Μπορεῖ νὰ κάνω μια αὐτό, μὰ τὶ μποσῶ νὰ κάνω ἔνω νὰ φωτιχῇ.. Τὴν παρηγορόδου :

— Ασε, μαμά.. Θά μειούσε πάντας θὰ βρῶ, ἐνώ μ' μ' ο ν' μ' ο ν, εναν έφεντικό τοῦ γούστου μου..

Και τὸν βρήκα.. 'Ολομάναχος.. "Ισώς διτ ἔντελως τοῦ γούστου μου.. ***

Τὸ υπόλοιπο τοῦ καλοκαιριοῦ αὐτοῦ, τὸ πέρασα, δημος πάντα στὸ Μπαλτονιβνέστι, ἀνάμεσα στοὺς θείους μου Ἀγγελή και Νίκη. Μὲ τὸν πρώτο, μεθανιών τὸ δουλειά τοῦ γκαρασσούντης τοῦ ταβέρνας. Κοντά στὸ δευτερό, μεθούσα μὲ τίς σελεύσεις αναλαμπές μᾶς ἐλευθερίας ποὺ θὰ περνοῖσα σὲ λίγο στὸν κέμρο τὸν ἀληγόντων για πάντα ἀναμμήσιον. Τὸ πρωΐ, μὲ τὴ δροσιά, δ' θεοῖς Νίκηις ξελινόσα μὲ τὸ ντυσιέρι τον για νὰ κυνηγήσῃ τὶς τούχλες ποὺ ὄφατιν τὸ ἀμπέλια. Τὸν ακόλουθον δυνάστια, λαθραία, σὰν ένας σκύλλος που φοβάται μήποτε τὸν ξαναστέλλοντα τούς τούχλες ποὺ ὄφατιν τὸ ἀμπέλιον. Μετά τὸ πρωΐ, μὲ τὴ νύχτας ήταν καλή οντανόδενα τὸ θεοῖς μου πουν τούς τούχλες ποὺ ὄφατιν τὸ διλογά, κανύπεις αδάκοπα, κουβέντιας μὲ δλλούς χωρικούς και συκιουλεύσαντας τὴν δρόμο μέσα στὴν κάπα του.

Τὴν ήμέρα, μὲ τὸ λιοπύρη, κατάφευγε στὴν ταβέρνα τοῦ θεοῖς 'Αγγελή ποὺ ήταν δροσερή σὰν υπόγειο. Κατάβρεχα, σκύντια, έπλενει τὰ ποτήρια σ' ἔκρατανα πᾶς ν' ἀνοίγω μιά κάνοντα και νὰ

Παναγίτης Ιστράτη
(Φωτογραφία γαριμότη στὸ Μπουκέτω)

τραβήσω κρασί. Ο θάλος μου μὲ κοιτοῦντα ποὺ δούλευα καὶ ἐλέγει :

— Μάρανο, πιάνε μου, διδάσκετε πολὺ νά σε τέρη κονιά μοι,
γιατί όχι φύλαξες πολὺ διατήσας; ιδώ, απότελος δέ θα αγνωστούμενος
ιστορία: δύοντας τη πατερίδα, έφερε πάρι βοή μετανοίας οντος σε εναγγελίαν,
γίνεται σύζυγος και γιατί λαζαλεί, μωνάχη ανάδυσε στην περιοχή της Καστορίας
παντανάκης, ωντική σύνταξης ανθρώπου. Μα δεν πρέπει να πιστεύετε
δημόσια ότι μετάνιες φτωχού. Εκείνη νά βρεθεί ένας μεγάλος πλούτος.
Καὶ δούλεψεν τοὺς μὲν πάτερα, Μῆτρανθίστης πότε πάντα στον κλέψεων
αὐτὸν είπε πάτερα καὶ για τὴ θρησκείαν, φέροντας γονοποιίαν. "Αναπει-
τεῖς ή εἴησθα μὲν οὐ συσσωρεύεις ένα γλυκόν, τούτην κατεβαίνεις απο-
μένεταν σου, κατέχεις τὸν μὲν εἰλικρινεῖς κεφαλαῖα καὶ πές του;
Ἐκεῖ Πέτρος, θάδεις Αἴτιος νά φαμε γίγαντα σηματάριος τοῦ." Αν εοι-
δεῖσθαι λεγεται, ἀρρόφορος τοι και φράσο τον ἄν δέη, διατηνην.

"Ενα πρωτότο του Θάλαινο: 'Οριζόμεθο, μάλις: έφυγε ή μητρέασμον για τη διαβίαση της, βήγεται ν' έργο θάσων να τα διονούσι. 'Ενα κανατα πα τη πόδια μου βήματα μέσα στα στειβά, ήπου η άγνωστη ινσαληρος δύτες είνες κατεύθυναν φρούτος. Η καρδιά μου ήταν φουστωμένη μεν μην ήσεψα, τι τα διαφορες γερίνεις της παρείχαν οι ελεύθερες είχανα τελετώσα, -είχε τελειώνει μια αύτη η λίκνα που ήταν γερούσσενη παγ' ότι τα αίμα που ίλεγε μεν μην κανείνα γύρα πονηρή ήταν, ήταν μεν μην άλλα τα διάκρισα κατι το άλλο που την ουσιαστή της μητρέασαν μα. Τωρα, ήθελα να κερδίσω το φωνα μου, για μη ξεν πια ήτας βαρος της κατ', αν με τορ πάσα, για πηγανω να «τη, θγυν αυτά που ένα μεριδοσύνη μερ' πετρι ποδ' α της,

Αντί ή θεωρείται ως βαλανές άπο καιρού. Και τότε άριστα πάντα προσέλκυε, στην κύρωση συγχώ και συντάκη τη διοργάνωσης εξειδίκευτη με το μελανό πρόσωπο και τη σπουδέμενη άπο το γέρο χειρισμό που προτείνεται στο γεγονότα, μπροστά στην αισιά και τουριστική περιοχή πάνω από το νησίκι, έργο κατασκευαστικός μ' απόλετη μένεση, τον πολύτιμη κάθη φύσης.

μαράσις, τὰν πόνησα τὸν ἐμπόρων-
μάτον. Τοὺς μὲν οὐλούς ἔπι τοὺς δύο
πήγανα νά κανα τα διπόρια ψάνει-
ται σπινθῆ, ήσερα τους πόνους τοὺς
καὶ τα θεωρούσα ανάντια ταῦτα μέσα
— Δικλέσσει τα λάζια, μέτα τοι
γενεῖς τους πρέπει, νάν' εὐχαριστη-
μένοι του δέ τους βάλλοντα στὴ οργή
τους. Τὸν ἐμπόροντο κρόνο νά κάνει

Ο χρόνος έπεινες θέτουσα. Και μηδέν πάτερ πόσοι στεναγμοί ξεφύγουν σε μια ώρα μάτι ήπια το στήθη έξι ή μια πού είναι σπεταζει μια βρωμωτή πεδιά Δάτο σακιά, τούρβη με θάρος, σχεδόν περιφράγμα, να ξητίσουμε θεσην για τη βροτώ, και τό βροτό νίψεω στην μητρά μου την έντυσαν ειδοποιητικά.

Δεῦ οὐ μάνα σοιν τύρη. "Ησεον ἀφίκειθ; αὐτὸν ποὺ ζητησάσαι εἰτα βαῖναι σιο μάτια μα περβέλια ποὺ δικαν γάι μένα δια νι ξένα. Καὶ εἴ πωτότοις, ήταν ταβερνά έλλη τικά. (Ο θεῖς τοις Αγγελούς μὲν συμβουλεύει πατεσοε να πιστω διάσια σε "Ελλήνες, ποὺ είναι, πάντες, πο φιλόποιο ἀπό τοις Ρουμάνοις"). "Επειτα τι ἀφεντικο δέν ηταν πανγρόπατον. (Συχανούντο τις γυναῖκες τῶν ἀφεντικῶν κανονιδιών τα γαλαρινούς τοις καὶ τι ωύρχεδωναν να πλευνευντα τα βρέο ερπα διαρρόησαν των μωρών τους). Τελος εύπη ή τα βέραν Βερανούνται πολι κοντά πάνω μητρώονται πολι Λαζαρίνη.

μεριν ρήσους παν πολι κοντι πον αγάπημεν πον δευναρη·
Για πίπον στον κόσμο δη δένιαν μουλιά σε ψυλικιτζίδικο
η οε ματακάλια κοντι τα γκαρδίνια τους κακωδόνταν, ποινονταν
το προι στο πεζόδρομο με μιαν ιδή τον μαγεικιδη, βάζοντας
πάλι μεσιν ηθελο, και κανην/δινας; δηλη την ημέρα δι ή μεταν
το δρόμου σους χωριών; για νά ταξιν ο πάζοντο το ασύφιο τους
και νό τους ανγκαστον δινον τα κανονι ψώνια.

Εἰν̄ διάληπα δῆς ἡ δυνατεία που γκραζούν της ταβέρνας που εἶχ̄ διάλεξεν, σίεις δάλα βισσα. Έκανες ἀπό τ' αὐτήν την αρχήν παιτικιά κι' από την ίδια το γεγούς ιδ. αγαπή δε. Ε-λωνα το βράδι, ήλατα με μενούχια και μάπονια μια ιστα την αυγή, η-ηράς το περιβόλιο της πόλης, έκεινη χρόνια με την ίματα, λαβήντη μέρινος χώρις αέρα, σι-σιανούς στο «φάντας της γης», τρόμος του φυσού παικινού που ήταν ανύπακτον να καταβιβάσει έκεινη έισατο φορτή την ίμερα γι-ά σην μονάχη ποτήρι μαρσα «άρρωστελέν» που ήνας μυθιστένει, με την παντάρδη στο χέρι του το παραγγελμένο μπόρδο στα μαύρα του άφρεντού του. Λέγουν ότι κατα τα μεσανάστα μέσα στις ζε ου με πες σι βιβλιούς φαντασμάτα που μαρτύρουσαν μεσ' ατ' τα βροξειά και, σύνοντας τας το φώτο του γκραζούντο, προήσαν απάντα στην πλάτη του. Πολλά δές, κά δυστυχίσανε αύσα παιδιά λιποθύμισαν. Μερικών

μάλιστι: πένθιμαν ἀπὸ τὸν τρόμον του·
Ἐκχ. ἀκούσεις νὰ μιλοῦν γ' δὲ οὐτὶα φρεγτὰ πράματα, μὰ σ
θαλος Ἀννηλῆς μὲ εἴγε πολεμοποιήσει:

—Δεν υπάρχουν πανταχόματα. Το κερί σημύνει έπαιδη δεν υπάρχει άφεντα στο υπόγειο. Φρόντιζε νάναι πάντα άνωντοι οι γεωγείτες του που φράζουν εύλοια, γιατί είναι τρινές μερ' στη γη. «Οσο για τὸ ποτῆρα μὲ τ' ἀφορισμέ·» ορασί δε στα οἴκητά παρά στις μεγάλες ζέστες, διαν υπόργον πάγος. Τότε, για να κάνεις δόρομος; ή τη χρονική με πα, δεξεί λίγη πονηρόδυση:

έχει πάντα στη διάθεσή σου μέσο πεδί μικρού υπόγειου ήταν μεγάλο τε-
νεκτό την και αυτό γεμάτο πάγο¹ πρόησε λίγο νά γειστείς για νά νο-
μίσουν δια τα κατέβησας ώς τα βιθύ της πάγου και βάλε μέσα λίγο
ανθύπατο ώστε νά την επικαταστήσῃ την «πάγη» σου βαρύπενο και νά τε-
το ποικιλό μέρος της ικανωμένην κρασίς. Μά πρέπει νάρχει τό νοῦ σου:
δεν κανείς νά παίζει τέτου παιχνίδια μέ τους πελάτες που νιώ-
θουν άπ' αυτά.

"Η· Όδις της "Οχυρως"-πον μπορει ναχη αλλακει δονα σημερα,
η· παν προ τριντινα γουνων η απο τοδ διαδορμων αυτη πον δριχιας
απ απη. Λεωφορια ιππιουν και καταλιγει πανω απω την ποιλαδη
την Δουναβη, πον τον εκολουθει κατεντα. Σ' αυτη χρωπαται και
ιδνουνα της. "Όδις πολευχυνεστη, περνουνδα πιο τη μεση της
συναυλιας Κα ο αι και ο πο το κατονικο μη, γη επι τη πελεστον,
οι "Ελληνες φημι μενον για τα εινυμα γλεντια τους, μα και λαον
μπορει η δημητρι οι καποιους της "Κομορδηφα.", για τους δι τοιους
μιαν στο «Κνιτέν».^(*)

Τὸ Κεκοιτοὶ μὲν τραβωνταῖς μὲν πάντην εἰρηνικὴν τοῦ εὐημέρια,
εἰπεν καὶ κοσμοπολίτην καὶ δῆμον: ποὺ δῆμος γνάνωμος συν τίς τοεῖ-
τες μους ταργυμένους ἔκει φανταζόμουν πάσι; βρέσονται στὶς
δύχεις τοῦ Βασιλείου, σ' αὐτὴν τὴν ονειρεψεν· Εδόμην ποι ἐπιθυ-
μῶντα τοσοῦ ταῦ γνωρίσια καὶ ποὺ πήλη πλάσει στὸν μακάριον μου μαῖα
εἰκόναν της, κι ειποντας τὴν οφειλογράφην γειτονεῖς καὶ σά γέτε; "Ελ-
ληνες, οὐδεποτεῖς καὶ ἀκόλαστοι, τοιοι οικοι μὲν ιδούστροι πρόσωστα,
νέας γνωνάκις παρουσούστε, φοβισμένοις γιατὶ ἀγάπηθηκαν πολὺ¹
ευαγγείλαντα, αἰώνιας ἐφωτιεύεντας μὲν ὥρασι μελαγχολίαν μάτια, μὲν
πλάκαντα ωρύδια ὑπένειπα καρπυλούμενα, λάγνες; καὶ γητεύστες
ποὺ μπορούσιν να σᾶς κανούν να τεξάσετε τὸ Θεό και νὰ λατρέ-
ψετε τὴν γόλασση

Ωιος ἀλόκη ηρες κατα τις Πέμπτες ή τις ξεφρενιασμένες μονι μελεθεριας, πλανισιουσαν άναρεσα στους άντιποσιώνουσαν τάν πεθητιών
έθνων παν είχαν έρθει στη Βραζιλία για να κάνουν περιοδισμό, πών τους έστωσαν ή νοσταλγία της μαρκησίων των πατρίδων και πών καταλήγαν πάντοτε μερα πάν ουλιθεού μας και μητηριών, μόν δρομές θλιβερά γι' αύτους που πεθαίνουν σε μα χωρα
ξένη.

Επει τὸν ἀντλούσα, ἀπὸ τὴν παιδικὴν μοι ἡμίκηλα, δόμες αὐτές τις ἡδονές ἐντυπωσιῶν ποὺ ἐμπελλάν ἀργότερα τοις χορηγούσιοῖς γάλανά συμβασιν τὸ πλαίσιο καὶ τὴν ὀπίσσφιαρα τῆς «Κεράς Κυναλίαν αὶ φερεῖ». Στη συνιώνα αὕτην ἦ πτο «Τεστατζουγένης»—δους ὁ πρόσωπος πολλοὶ ισορροπο—οτελένουν οι μάγας· οις τῆς Βραΐλας καθε νέα

— Τούτα ουδὲ Καράκιοι, στὸ «Γέετας»¹ ξενώνιε — τῆς λένε ἀν θέλημα εἰσόπτειον.

Ἐκεὶ θέλωσα νὰ τοποθετηθῶ καὶ ἐγώ, γιὰ νὰ μάθω καὶ νὰ καταλαβῶ, χωρὶς νὰ μείνω γιατί.

Πρός την μεόπιν έτη· «Οδοῦ Ὑχῆς», ή ταβέρνα του κυρίου Λεωνίδα, φήμισμένη για τά κρασιά της και γιά την κοντίνα της, βρισκόταν θρησκευτικά στα μάλισταν βασιλικά σαμαρά, μ' ένα παρελθόν που αφέντα χάροντας ηώμακά λεγόταν. Την είχε άνοιξε ο μάραθος Ζανέτος, ο πατέας του κυρίου Λεωνίδα, και τό έλληνικό πύτο μαγαζί της προστέθενται στην άποψη της χιλιάδων περιοικισμών οπούς είχε πάρει από την ίδια στον Επαναστατικό μάλλον τους πλαίσιους. «Ο ζευγέτων δύο ιδιοί, ένας ψηλός γερος και μουσικαρμένος πούν τὸν λέγενταις *Σιζουροῖς*»^(*) δέ καλύπτει πια παρά για το παρελθόν του. Τό παρόν, πού το διεύθυνε ό γυναός του, δέν ήταν παρά μ' άδυντανά κινόταν.

ΤΑ ΖΩΓΡΑΦΙΣΜΕΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Κατά τὸν τελευταῖο καιόδο συνηθίζονται πολὺ τὰ ζωγραφι-
σμένα ψηφίσματα, τα δόπια χρησιμοποιούντα για ρόμπες, σάρρας,
χαρινιτούδες, επιτλωπία, μαξιλαρία κλπ. Ἀπ' ὅδος τὰ μέσα
τοῦ ζωγραφισμοῦ τῶν ψηφίσμάτων τὸ εὔκολωτερο, τὸ ἀτονεστερο
καὶ τὸ φηγήτοτε είναι τα κρητικά «Βένι». Χάρις σ' αὐτοῖς ἡ κάθε
μια πιποριή τὰ ζωγραφισμένα φέρουν μὲν τὰ γούβατα τις, καὶ τὴν φαν-
τασία της κάθε δημόσια Το σχεδίασμα γίνεται μὲ τοσού εύκολια μὲ
δοῦσα γινόντα πάντας σε χαρτί μὲ παστέλη μὲ χωραπιστικά πραγμα-
τικά. Μετά τοῦ σχεδίασμα σεπτάζονται τὸ ψηφίσμα μὲν ένα φύλλο
πονητούσατο κινητό ή συγκρότομο καὶ τὸ περνώντα έλλιφρο μὲν
ένα πατούσαντα σήρινο μὲν οἶνον απεγνώσα. Τὸ πονητόντα

(*) Κοντίν μυθιστόρημα τοῦ Ἰστοράτου.
 (**) Σίζονεος, αὐτὸς ποὺ δὲν καιρά-
 ται ποτέ.